

Knutselen

VPTZ'ers mogen geen medische handelingen verrichten, ook niet als ze een opleiding in die richting hebben. Annemiek: "Af en toe kom ik dan natuurlijk in een spagaat als er iets verpleegkundigs gedaan moet worden. Natuurlijk zou ik het dan in een noodsituatie echt wel doen, maar ik heb wel eens een collega moeten bellen voor een lekkende stomá. Terwijl dat eigenlijk voor mij een routineklusje is, maar ja." Annemiek (63 jaar) is al negentien jaar geleden begonnen met het VPTZ-werk, als reactie op een advertentie.

"ALS IK OP DE BEL DRUK VALT DE REST VAN DE WERELD VAN MIJ AF. ALSOF IK ALLES IN EEN RUGZAK BUITEN LAAT STAAN."

Annemiek

"Ik werkte op dat moment niet, met drie kinderen thuis en het begon te kriebelen. Ik wilde weer wat doen. En dit was precies wat ik op dat moment zocht. En ook al werk ik nu weer professioneel al een tijd, hier stop ik echt niet mee. Zoals ik al zei, voor mij is het een rustpunt. Bovendien kan ik heerlijk zitten knutselen zo'n nacht. Daar gun ik me thuis de tijd niet voor."

Mantelzorg

"De situaties die je meemaakt zijn totaal verschillend, tegengesteld soms. Soms lijkt het of het

overlijden te langzaam gaat naar de zin van de mantelzorg. Je mag er niet over oordelen, maar respectloos en liefdeloos, het komt voor, heel weinig gelukkig. Meestal is het andersom. Bij één mevrouw mocht er van de familie niet over doodgaan worden

gesproken, terwijl de mevrouw het echt wel wist, volgens mij. Op een gegeven moment zei ze tegen mij: 'Ik zie licht in de verte, daar moet ik volgens mij naar toe. Ga jij met me mee?' 'Een klein eindje', heb ik haar gezegd. 'Daarna ga ik weer terug.' Als ze mij rechtstreeks om duidelijkheid had gevraagd, had ik haar trouwens eerlijk antwoord gegeven. Dat zou ik niet anders kunnen."

Annemiek heeft ook, helaas, ervaring als mantelzorg. "Mijn man kreeg ALS en in drie maanden

Voor de meeste vrijwilligers bij de VPTZ is een nacht waken toch best een beetje spannend. Wat zal ik aantreffen, kan ik de situatie aan?

Voorals het de eerste keer is bij een nieuw adres. Bij Annemiek is dat dus omgekeerd. Haar 'normale' leven bestaat uit thuis en werk. Thuis 'moet van alles' en in haar werk als wijkverpleegkundige moet 'nog meer van alles'. Een nacht waken bij een terminale patiënt is niet meer dan 'er zijn'. "Ook al is er van alles aan de hand en moet ik veel handelen, toch is het voor mij ontspannend. En die rust breng je over, dat is een groot goed, ook voor de patiënt en de mantelzorg."

tijd was het over. Ik had onbetaald verlof genomen en heb alles helemaal zelf gedaan. En ik begrijp sindsdien dat een mantelzorgzorg maar te lang doorgaat. Je wilt het niet uit handen geven. Daar kwam nog bij dat mijn man niemand anders dan mij vertrouwde. Tot ik hem liet voelen dat zijn zoon het ook kon."

Tot slot: "Ik heb de gewoonte om, als ik thuiskom van een waaknacht, even een kort verslagje voor mezelf in een schriftje te zetten.

De vrijwilliger Annemiek

Een tijdje geleden heb ik alle oude schriften verbrand. Als een soort afsluitritueel voor de overledenen. Waar dat vandaan kwam weet ik niet, maar ineens dacht ik dat het niet goed was die verslagjes daar maar op die plank te laten liggen. Heel bizar, maar het voelde goed, dat vuurtje stoken. Inmiddels ligt er weer een nieuw schriftje."